

הכרתי טיסות רבות במסוקי האנפה הצה"ליים, מסוק ה"בל-212", תמיד אהבתי את טיסות הלילה בתרגילים. האורות האדומים ריצדו מעלי. לא הבחנתי בהמראה וצעקתי על הטייסים שיזדרזו להמריא. הרופא המלווה הרגיע אותי ונתן לי ציוני דרך היכן אנו נמצאים, מעל הגבול, מעל עכו והנה נוחתים. כשלוש שעות לאחר פציעתי, הגעתי לשולחן הניתוחים מגואל בדם, חלש וכואב באופן שלא יתואר.

במשך שלשה חודשים אושפזתי לסירוגין בבית החולים רמב"ם ובבית ההבראה הצבאי בחיפה תוך מעבר של סדרת ניתוחים שהצליחו לבסוף לתפור את היד במקומה, אך ללא תפקוד פונקציונאלי. נשארתי נכה ביד שמאל ופגוע בכתף ימין, נושא באזני חבלות אקוסטיות מהירי המאסיבי שנורה מעלי ועם זה התחלתי להתמודד בחיים חדשים. בידי נקדחו מוטות פלדה חיצוניים גדולים שחיברו את היד מבחוץ במשולש מתכת מפלצתי מלא ברגים וצינורות. כך הסתובבתי כששה חודשים.

מפעם לפעם סיפרתי לשוקי סיפור אחר מתוך חיי, יתכן שהיה בסיפורים אלה כדי לתת הכשר לישראליות המשותפת שלנו, זו שאולי היתה הדבק היחיד האפשרי במערכת היחסים המוזרה ביננו.

הסיפור האחרון אכן ריתק את שוקי והרחיב את בסיס ההכירות שלו עם העולם של עמיתו. יתכן שכל סיפור כזה נתן לו עוד רמז בדרך לפצח את הצופן החריג של בן שיחו העקשן. תסכולו היה רב מחוסר הצלחתו לשכנע בצדקת המעשה. הוא לא פסק מלתהות הכיצד הוא מוקף בתמיכה ללא גבולות מכל עבר ורק אדם אחד נוקשה עומד מול צדקת דרכו כחומת פלדה משורינת. בכל שבוע בו נפגשנו, שוקי הצטייד במחברת ההגיגים שלו ובשקית המכתבים השבועית. הוא היה מניח את השקית על השולחן בלא אומר וכך היא נחה לה במשך כל המפגש עד לעימות התורן שלא איחר לבוא. או אז כנשק יום הדין היה פותח את השקית המרשרשת ומוציא לי עשרות מכתבים מרימם באויר ומפזרם על השולחן מגובה רב בהפגנתיות. שוב ושוב היה שואל בקול חנוק מדמע: "עדיין לא השתכנעת? האם אין בכל המכתבים האלה כדי להזיז אותך מעמדת הפלדה שלך?" מייעטתי להגיב בנסיבות אלה ויכולתי רק לחוש את כאבו העצום. הוא פירש את שתיקתי כסדק בחומה האטומה והמשיך: "אולי אתה פשוט בעל גאווה וחושב שאתה החכם מכולם? הרי לא יתכן שאלפים טועים ורק אתה צודק???" ומשלא הגבתי גם להתגרות זאת, התעשת ומילמל מילות התנצלות... "סליחה... לא התכוונתי להעליב... פשוט תבין..."

"זה בסדר שוקי" עצרתי את נסיונות ההתנצלות, "זה בסדר, אני מבין היטב לליבך..." אמרתי בקול שקט.

"נו???" שאל בפנים מלאות תקווה, "זה שינה משהו בקיר הבטון?" הבטתי בעיניו בעצב ונדתי קלות לשלילה. "צר לי ידידי... עניתי בכאב", "לא אעצב את עמדתך על פי תרבות העדר. יש לי את דרכי ואמונותי. גדלתי על ברכי חינוך אחר משלך... ואולי משל רוב האנשים היקרים הכותבים אליך..." פניו הביעו אכזבה. "האמת... הוספתי, "יתכן שאתה צודק, שהרי גם כמה מהאנשים שחונכו כמוני, נמצאים במחנה של כותבי מכתבים אלה" תפחתי קלות על השקית לקול רשרושי כפלי הניילון. "וחוץ מזה... אף פעם לא היו נושאי האמת רבים, כך הרוב לא תמיד צודק" הוספתי בקביעה שנראה כי הרגיזה את בן שיחי מעט.

שוקי כמו התעלם מדברי או פשוט בחר להוכיח לי עד כמה אני טועה שוב ושוב. הוא החל פותח מכתב אחר מכתב מקריא שם כתובת וכמה שורות אקראיות של תמיכה בו ובמעשיו... כך המשיך כאחוז אמוק בעוד אני בוהה בו בעצב ובפנים חתומות. ואז, יצא המכתב שהקפיץ אותי לשמיים. שוקי פתח מכתב שהתקבל מילד בן 12 מרמת אביב בו הלל ושיבח את שוקי על המעשה האצילי שעשה ועל כך שהוא רואה בו גיבור לאומי ודמות מופת וחיקוי. עד כאן, זו שגרת מכתבים שכבר הכרתי די והותר ורק גרמו עוד ועוד לאבדן סבלנותי. אך שוקי המשיך במכתב, במה שלדעתי, היה אחד הגורמים לנקודת המפנה. " שוקי, דע לך" כתב העלם הצעיר מרמת אביב", אבא שלי מתנהג לא יפה לאמא וגם אלי לפעמים. ואני חושב לפעמים שצריך לעשות לזה סוף. מאז שקראתי עליך בעיתונים וראיתי אותך בטלוויזיה, אני חושב שאני רוצה להיות כמוך וגם להרוג את אבא שלי. זה מגיע לך"

בשלב הזה פקעה סבלנותי, אינני יוצא מכלי כמעט אף פעם. הפעם זה היה שונה. קמתי בחמת זעם, דפקתי על השולחן ובמילים קולניות ותקיפות אמרתי לו: "עד היום התווכחנו אם הרגת או רצחת את אביך. כעת המצב משתנה, ידידי. לא רק רצחת את אביך, אתה כבר הופך להיות רוצח סידרתי", עיני ירקו אש וגיצים כמו שלא זכור לי מימי, ניכר היה ששוקי נבהל מההתפרצות הלא שגרתית שלי. " אספתי את מפתחות מכוניתי ובאצבע מאיימת הטחתי לעברו: "כעת שמע! דמו של כל אדם שיפגע בנסיבות דומות, בראשך! אם לא תתחיל לפנות לכל הילדים החביבים והמתוקים ותסביר להם שאתה פושע שצריך לתקן מידותיו, אתה יוצר במו ידיך מפלצות שטניות חדשות והופך עצמך, בטיפשותך לרוצח סדרתי! זה ברור לך?" יצאתי בכעס מהחדר והשארתי המום וחסר אונים עם מכתביו. יצאתי מהכלא סר וזעף ונסעתי לביתי.